

Demode na mode

PUPKOM DO ORGAZMA, PIMPEKOM DO ORGANIZMA

Iz Zemlje zalazećeg mjeseca gdje živi 127 milijuna ljudi, gdje ljudima wc-školjke same peru guzice, gdje se karaoka-srednjoškolke karaju za Gucci-torbice, ravno iz Japana za koji se mi jadnici tješimo da je nastanjen samo borgovim radilicama, štreberima i manga-drkačima, dolazi Kazuko Kono. Trenutačno živi, studira i pjeva u Zemlji mračnog doba, kojom se mi neobično egzotično ponosimo

Razgovarala: Stela Jelinčić

Fotografije: Kristijan Topolovec / Gerila

Šminka: Frizeraj, www.frizeraj.hr

– Kasnim. Sori. Kroatizirala sam se – kaže Kazuko.
– Pokvarili mi tebe. Jebiga...
Iza leđa nam tandrče bušilica. Na Cvjetnom popravljaju suncobra-
ne. Mrštimo se i premještamo za najdalji stol.
– Vidiš – kaže Kazuko – ovdje ljudi stalno žive u buci. U Japanu nema
takve buke. Kad bi konobaru pala čaša, on bi se ispričao cijelom re-
storanu... A ovo kašnjenje, to je posebna priča. U početku mi je jako
smetalo. Mislim, ljudi ovdje znaju kasniti i po tri sata. Pa onda vlakovi...
A tramvaji kao da ni nemaju vozni red. To više ni ne gledam.

(Zamisli, luda Japanka printa vozni red Zagrebačkog tramvajaaa!!!)

– Ali ta ležernost mi sad odgovara – nastavlja Kazuko. – U Japanu,
kad vlak kasni tri minute, vlakovođa se ubije. Bolesno! Ali to je ta
duga harakiri-tradicija, ne možeš ih kriviti, stari ljudi misle da je jedi-
no tako ispravno.
– Odlično ti ide hrvatski – kažem.
– Studiram kroatistiku i rusistiku na Filozofskom. Ali još nisam za-
vršila. Nemam pojma kad ću dobiti diplomu. Imala sam puno, puno
ambicija, ali sad stvarno ne znam...

(Zamisli, slatka Japanka uči hrvatski i zarazila se cro-sindromom:
vječni student, neznamštoćuneznamgdjeću!!!)

– Svirala sam klavir i htjela postati pijanistica, htjela na akademi-
ju. Htjela sam i u UN... Mislila: kad već učim taj egzotični jezik mogla
bih u UN. Sad više ne znam što bih. Najradije karijeru s bendom. Kad
sam ušla u bend obećali su mi da ćemo postati prave zvijezde, ima-
ti u bekstejdžu hrpu kokaina i kurve u kavezima.

I sad samo čekam da se to ostvari...

– Kako si počela pjevati?
– Bend je *Welcoming Committee in Flames*. Samo gitara i bubanj,
a ja pjevam. Kad su tražili pjevačicu, rekli su: "Hoćemo Japanku." Ali
čisto iz zajebancije. Nisu ni sanjali da će naletjet na mene, stvarno
Japanku. Čuli su za mene od frendova, nazvali me, i to ti je to. Nikad
prije nisam pjevala u bendu, ali markirala sam iz škole svako po-
podne da bih pjevala na karaokama. To je u Japanu normalno. Zbog
karaoka se markira.

I sad samo čekam 1. 1. 2009. da izađe prvi album.

– Po svemu što si rekla ti totalno šamaraš stereotip o Japancima:
samo rade i sve obave na vrijeme.

– To o Japancima donekle je istinito, a opet i totalni *bullshit*. Stari-
ja generacija stvarno puno radi. Kad sam bila mala, tatu sam viđala
jednom tjedno. Došao bi s posla nakon što odem na krevet, a kad
se ujutro probudim njega više nema. Koliko sam čula, Amerikanci su
nas sad nadmašili. Statistike kažu da oni rade još više od nas.

– Ma, to je američka propaganda... – kažem.

– Možda... Ali to je veliki šok za nas. Znaš, ono, sad nismo prvi.

– A škole? Čula sam da kao roboti idete iz škole u školu, onda brzo
doma pisat zadaću pa brzo na spavanje. Sve programirano.

– Ma, gle, nije ti to puno drugačije nego ovdje. Ima i alkohola i du-
vanja i svega, ali zajebano je to što nosiš uniformu i po tome svi
znaju da nemaš osamnaest. A nosiš je cijeli dan. Onda se moraš
skrivati. Smislili smo puno načina skrivanja: wc-i, kolodvori... Kad
sam se vratila iz Zagreba, a tu sam počela puno pušiti i puno kasnit,
umirala sam od želje za cigaretom. Onda, frendica i ja sakrile se u
neki wc u školi gdje nitko ne dolazi, zatvorile ne samo kabinu nego
cijeli wc. I baš taj put dođe netko i kuca. Useremo se. Kad su jed-
nom našli učenicu s cigaretom u wc-u odmah je dobila otkaz. I sad
mi skamenjene čekamo. Vičemo: "Odmah, odmah". I fala bogu, taj

netko ode. Teško ti se u Japanu sakriti, teško i pobjeći, moraš zido-
ve preskakati da bi popušio cigaretu. Čak troja ulazna vrata u školu
imaju i još profesor stoji ispred da nitko ne pobjegne.

– Seksi su školske uniformice... Mi smo neko vrijeme nosili kute –
kažem.

– Da, čula sam za kute. Mi u Japanu čak školu odabiremo po uni-
formi. Moja privatna škola imala je super uniformu. Kad nas vidiš u
zaredu, kao lutkice smo.

(Zamisli, luda Japanka onda završi u Hrvatskoj!!!)

– Koji te vrag donio u Hrvatsku? – pitam.

– Ma, htjela sam ići u inozemstvo, zato sam se i upisala u internacio-
nalnu školu. Da putujem. Puno je otvorenih mogućnosti za to. Neki su
htjeli u Ameriku, Novi Zeland, Australiju, Englesku, negdje gdje se go-
vori engleski, a ja sam htjela baš neki čudni jezik, drugačiji, egzotični...
Moja škola ima *sister school* u Zagrebu. Razmjena učenika iz Japana i
Hrvatske. Tako sam prvi put vidjela Hrvate i čula hrvatski. Jako mi se
svidio taj njihov ponos što su Hrvati. Ali naučila sam i da to ima svoje
totalno loše strane. Nacionalizam stvara probleme u ovoj zemlji, to
vjerujem. Pojmovi kao *domovina* neupotrebljivi su u Japanu. Nema ih.
Ne postoje na taj način. To mi je kod Hrvata bilo jako egzotično. Taj
ponos. A tad ste bili i treći na nogometnom prvenstvu... I bilo je inte-
resantno, tako mala zemlja, a tako puno nogometaša...

(Zamisli, slatka Japanka došla se udat za nogometaša!!!)

– Došla si se udat za nogometaša? – pitam.

– Ne, fala bogu, nisam! Sad sam tu već devet godina. Kad sam doš-
la, živjela sam kod jedne obitelji, a njihova kći kod moje obitelji, u mom
gradu Sendaiju. To je najveći grad na sjeveru Honshua, glavnog otoka.
I tad sam živjela kod njih u toj Dubravi... Sjećam se, došla sam i pomi-
slila: *What the fuck?* Kakav je ovo kvart? Svi koje sam znala živjeli su
u Dubravi, Špansku, Prečku, Zaprešiću, u Trešnjevci... Nisam ni znala
da Zagrepčani žive u centru, da u centru uopće ima stambenih zgra-
da. Kad sam počela živjeti sama, skužila sam da ljudi žive i u centru. A
Dubrava mi je stvarno bila egzotična. Ono, svi ti na ulici govore: Ej, ti,
žuta... ovo, ono... Smetalo, da! Ali šta... Onda, neko sam se vrijeme far-
bala u plavo i nosila velike naočale pa se nije ni kužilo. Kamuflača... Ali
sad me nije briga... Ima tih ispada još uvijek... Puno, puno. Čak možda i
više otkad ima Kineza. Valjda misle da im krademo posao.

– Sramota!

– Ma, ima toga i u Japanu, ali kako smo mi sramežljiv i diskretan
narod onda to ne izjašnjavamo.

– I kako ti onda vidiš nas?

– Ma, snobovi... To se vidi po svemu, po mobitelu, po odjeći, po au-
tomobilu... Recimo, kod nas ta kultura žicanja cigareta ne postoji. Ni
prijatelje ne pitaš za cigarete, a ovdje – pitaju te za cigarete kao da
nemaju ni kune, a onda kupe neku *fancy* majicu. Mislim, svi smo malo
takvi, ali meni je to ipak malo nezgodno. I opsjednuti ste alternativom.
To – alternativa, stvarno nisam razumjela. Što to znači? Pogledala
sam u rječnik, ali kad prevedeš na japanski to ništa ne znači, to je ono
bullshit. Kod nas to alternativno i nije bog zna što... Eto, prije desetak
godina bio je vrhunac čudnog odijevanja, čak i dečki su se jako šmin-
kali, nosili suknje, nosili anđelska krila, čupali obrve... I nije to bilo nešto
posebno alternativno. Jednom sam natjerala svog bivšeg dečka, Hr-
vata, da nosi suknju, njemu baš, ono, lijepo stajala, posudila sam mu
svoju, imamo isti broj, to je malo sramotno, ali eto... I tak, u Dubrovniku
su ga vrijeđali oni lokalni: "Peder jedan, šta radiš u suknji!" A stvarno,
kad su nas vidjeli, žuta i peder... I onda sam to prestala prisiljavat.

I sad se tu od alternative radi doktorski rad.

Naručimo whiskey.

– A što se tiče snobovštine, i mi smo snobovi – objašnjava Kazuko.
– A kako je vas manje, ovdje mi je to bilo uočljivije... Kužiš, preglednije. A kad sam ja išla u srednju baš je bila fora srednjoškolska prostitucija... Moje frendice su to normalno radile. Svakodnevno, bez beda. Naravno, prvi put ti je malo – hm, hm, hm... Poslije se navikneš. U to vrijeme je standardna cijena bila oko 1.300 – 1.400 kn.

(Zamisli, lude Japanke što su postigle dobru cijenu!!!)

– I to su radile sve cure – nastavlja. – I koje imaju i koje nemaju love, bez razlike. Samo da si mogu priuštiti *Vuittona*, *Gucci*, *Pradu*. Seks zbog torbica ili cipela. To je organizirano. Imaš prostoriju gdje dolaze ljudi koji hoće seks sa srednjoškolcima. Tipovi i cure sjede i čekaju poziv. Sve se događa preko telefona. Kao *chat*, ali isključivo za seks. Nazoveš broj, kažeš: "Bok, šta ima?" I malo popričaš: "Hoćemo se naći? Može. Gdje?"

Dogovoriš se iz zajebancije, onda se skrivaš da vidiš lika i zajebavaš: "Gle, koji tip, kako je ružan... hahahaha." I smiješ se s ekipom. Na kraju odlučiš hoćeš ili nećeš.

Ja nisam nikad, ali ne iz nekih moralnih razloga nego zbog roditelja koji su mi stvarno sve davali. Ne želim zvučati arogantno, ali meni su starci stvarno kupili sve što sam htjela i da to radim zato što želim još jednu Gucci-torbu to bi bilo stvarno malo nepošteno prema njima. Ali to je bilo jako normalno, moglo se pričati o tome, prepričavati doživljaje. Mislim, sranja se događaju, sida, batine... Mojim se frendicama nije ništa ružno dogodilo. To ti je kao oblik komunikacije. Tipovi su samo htjeli seks sa srednjoškolkom i malo popričati. Nisu to samo neki didovi nego, ono, likovi od dvadeset-trideset godina.

Kod nas se puno ide na karaoke. Ne pjevaš pred publikom, nego dobiješ svoju sobu i s ekipom cugaš, pjevaš, možeš i jesti. Zabavno je, imaš perike, perje, sve za maskiranje. To se zove *Karaoke Box*. A u boksovima srednjoškolci obavljaju svoje. Ne mogu to raditi doma, živimo u tako malim prostorima od 20 kvadrata, imamo papirna vrata. Svaki boks ima mali prozorčić. Mislim, ne može svatko virit unutra, većina nije dovoljno visoka, ali kad sam išla u Japan s Vinkom, bivšim dečkom koji ima skoro metar i devedeset, on je sve uredno gledao. Iako nemaš namjeru gledat, ipak uočiš. Stalno je govorio: "Gle opet. Evo opet. Mislim, tko pjeva u tim karaokama? Vi se samo jebu!"

– A kakvi su ti naši dečki? Jesu te htjeli ženit?

– Da, neki manijaci. Fala bogu da nismo došli do toga. Ali ja volim sjevernjake, kako sam i sama sa sjevera. I u Japanu imaš podjelu sjever-jug. Ne volim baš ove glasne, bahate Dalmatince, više volim Slavonce. Bilo je tu par iznimaka iz Dalmacije, ali ne za veze, nego za avanturu. *Macho*-tipovi kod nas nisu uopće *in*, tako da ne volim velike, *macho*-likove. Kod nas u Japanu muškarci, općenito, što su neutralniji to su sladi. U Japanu ima i ta velika institucija *Love hotel*, koji su samo za seks. Možeš iznajmiti po satu, možeš i na cijeli dan ako si baš spreman. Nije skupo, imaš krevet koji se kreće, imaš ogledalo na plafonu, imaš i karaoke... Onda obaviš to, malo pjevaš s dečkom, onda opet obaviš, i tako... ono, prava zabava. Kod nas to ne možeš doma. Stanovi su premali. Ima malo prostora za život, općenito. Kuća je privilegija.

– Ali ti si živjela u kući.

– Jako je stara i raspada se. Ali da, moglo bi se reći – privilegija. To je bila kuća od mog pradjeda, sad je od dida, onda će biti od mog tate, onda od mog brata...

– A ti nećeš dobiti ništa?

– Ne. Ne znam. Možda dobijem nešto, ali moj brat će sigurno dobi-

ti više. On je muškarac. Kod nas je to totalno kretenski. Jako, jako, jako velika razlika. Seksizam teški. To je i na poslu, i u kući, i svugdje... Jebiga. Totalni *shit*!

– Kakve su psovke u Japanu?

– Mi nemamo psovke.

– Nikakve?

– Jedino možeš nekoga uvrijediti na račun mame – najgore bi bilo da kažeš – tvoja mama ima veliki... (zastane)... pupak. To je neka tradicionalna uvreda. Ne kužim zašto.

– Što kažeš na ove naše psovke?

– Jako su praktične. Moraš vidjeti situaciju i koristiti u određenim uvjetima. A psovkom istreseš osjećaj direktno i iskreno. Kako smo mi diskretni i sramežljivi, nitko ne psuje. Kod nas nema ni vraga ni đavola. Imamo riječi za to, ali ta bića ne izazivaju strah ili emociju. Ovdje sam naučila psovat. I super mi je, jebiga.

– Šašavo.

– Evo ti još nešto šašavo. Cijela obitelj se kupu u istoj kadi, u istoj vodi. Prvo najstariji, i to muškarac. Onda baka, onda tata i tako po redu. Moja mama nije poštovala takve običaje, nju boli kurac. Dida je svakako bio prvi. Uvijek! I tu vodu koristiš barem dva dana. Zbog štednje. To je tradicija. Mlađi više ne prakticiraju. To mi je, recimo, bilo skroz normalno, ali sad više nema šanse da to napravim. A da ti ne govorim o wc-školjkama...

– Reci, reci, reci.

– Kad Vinko dođe, on će ti reći.

– A tko je Vinko?

– Bivši dečko. Sadašnji cimer. Bili smo zajedno četiri godine. Inače, on je gej. On je kolega s faksa, upoznali smo se na tečaju latinskog, prvo smo bili samo najbolji prijatelji i otišli zajedno u Japan. On je dobio toliko utjecaja tamo da je počeo gledat sve ljude, onako, neutralno. Kad sam ga pitala: "Kako ti peder možeš bit sa mnom?", rekao je: "Ma, to ti je isti kurac". Mislim, to jest poznata priča da mi Japanke nemamo sise, nemamo guzice, da i dečki nose suknje... Spolna razlika je jako mala kod nas. I kad je Vinko to doživio pomislilo je – zašto ne? Onda, jednom sam ga silovala i pristao je.

(Zamisli, slatka Japanka uspjela je preobratiti jednog!!!)

– Ipak, bilo je to samo privremeno... – nastavlja. – Bili smo tako četiri godine pa smo prekinuli. Ali još uvijek smo najbolji prijatelji.

– Nisi ga dovoljno često vodila u Japan. A jesi li probala s djevojkama?

– Da sam se baš jebala s djevojkom u Hrvatskoj, nisam, ali vidjela sam da cure to normalno rade, ljube se, diraju cice... Ja inače obožavam sise. Zaista toliko volim cice da kad se radi o nekim seksualnim stvarima meni, ono, prva slika – sise. Toliko volim sise da kad se jebem s muškarcima mislim stalno na sise. Valjda zato kaj nisam navikla na takve sise. Mislim, u Japanu nema toliko sisa, a ovdje, čovječe, velike sise na sve strane. Stvarno nekad buljim i virim ko kreten. Hipnotizirana. Uopće se ne sramim to govorit. Sise! Sise! Sise! Puno puta sam uhvatila Hrvaticu za sise i nikad ne odbijaju. Počela sam još u Japanu, prakticirala od *junior high school*. I još dan-danas se sjećam kad sam prvi put uhvatila kolegicu za sise. Joj, čak sam pričala o sisa-problematikama sa svojom profesoricom iz tjelesnog. Stvarno se šokirala. Mucala je: "Nije da te ne razumijem, ali što da pričamo o tome?" Izgubila se, htjela me nečemu naučit, a nije mogla. Obožavam sise... Sori, moram piškut.

Onda padne još jedan whiskey.

– Kad dođe Vinko, idemo na večeru – naredi Kazuko. – Ja sam ti vegetarijanka cijeli život. Jedem sve osim mesa – ribu, čak i kukce... Kod nas je to uuuu, baš super.

– A koji kukci? Pauci? Gusjenice?

– Ne, ne, ne, nego oni koji ima točnu glavu i noge i sve.
– Žohar?
– Žohara nisam probala – kaže Kazuko, nije ni trznula – ali jedu i njega u nekim dijelovima Japana. Nego, mislim baš na ove zelene kukce.
– Bogomoljke?
– Ne znam na hrvatskom kako se kaže... INAGO je na Japanskom... baš ću pogledat u rječnik... Mi jedemo razne kukce i ja to obožavam. Kad ih jedeš znaš da su to kukci, znaš šta jedeš... Jer kod nas rijetko vidiš cijelu životinju na tanjuru. Kod nas nema pečenka ili da se vrtili na vatri. Sve je prerađeno, jako često jedemo mljeveno meso ili komad mesa i ne znaš da je to životinja. Tako nisam znala da je meso životinja sve do svoje šeste godine. Onda, ne sjećam se točno kako je bilo, ali mama mi je pričala... Mi na farmi – gledamo koze, svinje, kravice. Jedem onaj KFC. I gledamo piliće. “To ti je to što jedeš”, kaže mi mama. Odložim KFC i odem, šokirana.

Ta rečenica mi je promijenila život. A nisam ono pravo gradsko dijete, ali kad sam saznala da je to životinja i da ljudi kolju životinje, da mi to jedemo, jednostavno sam prestala jesti. Sad kad razmišljam o tome uopće mi se ne gadi, ništa, nek kolju, nek jedu... Pogotovo kad je već iskoljeno, već je mrtva životinja, mislim da je nepristojno odbiti, moraš je iskoristiti, jedan život je već ubijen i ne možeš ga baciti negdje da trune. Tako da nisam nikakva aktivistica! Za ribu sam znala jer se jede u komadu. Vidiš da je to riba koja pliva u vodi.

(O bože, koja luda Japanka!!!)

– Koje hrvatsko jelo ti je najdraže?
– Obožavam sarmu. Ali vegetarijansku, sa sojom i orasima. Svaki Japanac će reći da obožava sarmu. Volim grah s repom, štrukle obožavam kad imaju puno umaka, onog vrhnja. Volim i prdet.

(Zamislis, slatka Japanka valjda misli na brudet!!!)

– To mi je zakon – nastavlja. – A tek fiš-paprikaš! Volim sve varivo, poriluk, mahune, ali čujem da ljudi to ne vole baš...

– To ti je neka sirotinjska varijanta. Pa valjda zato...

– Ma, jebeš varijantu! Cijeli lonac bih pojela. Kad nečija mama, ili od dečka, to napravi... joj... evo, kad sam bila kod dečka prvi put... u jebote... Kako sam ovdje već deset godina bez obitelji, kad me neki dečko pozove kod sebe da upoznam roditelje – meni je to ogromna čast, ja to obožavam. Ljudi to ne vole, prestresno je, kao da ćemo se vjenčati i to... Ali ja to obožavam, obožavam upoznavat roditelje i ići u nečiji dom i kad mama skuha tu domaću stvar. I svaki put kad idem, tak, kod dečka... ne samo kod sadašnjeg... mislim, bila sam već sto puta kod raznih, čim upoznam nekog ja odmah odem kod njega da upoznam roditelje... i da jedem tu domaću stvar... I jedem, ono, dva sata. Inače sporo jedem... Sporo, ali puno. Ustvari to je kulturološka razlika. Kod nas se večera jede, ono, stvarno dugo, ručak puno kraće, ali kad se jede, jede se pet sati. Onda ja žderem, žderem, žderem – i ti domaći, pristojni roditelji kažu: “Ma, samo ti jedi...” Onda, pitam sljedeći dan: “I što su rekli roditelji?” Odgovor bude: “Ma super ti je cura, samo stvarno predugo jede!”

Ja ne mogu ostavit hranu. To je zato jer sam odrasla u tradicionalnoj obitelji. Moj tata nikad nije dopustio da ostavim hranu.

– Misliš, moraš pojest sve s tanjura?

– Sve, sve do zadnjeg zrna riže. Pogotovo riže. Rižu ostaviti – to je svetogrđe. Svaki dan sam jela doma do zadnjeg zrna riže. Više je to baka prisiljavala jer tate nikad nije bilo doma. Ja, ono, pokupim sve do kraja, pojedem sve ostavke i fino mi je, a nečija mama zadovoljna pita: “Stvarno ti je bilo fino?”

“Ma je, jako”, odgovorim.

Samo se bediram kad sutra čujem komentare kako previše jedem. Jednom sam bila za Uskrs kod frendice u Slavoniji, na selu. Oni stajili na stol, ono, sve što se jede za Uskrs: jaja, šunka, mladi luk... Nisam mogla odbit. Kad je već meso na tanjuru, ta mrtva životinja na stolu već čeka da bude pojedena, pojedem šunku i nakon tri sata dobijem temperaturu četrdeset. Nisam jela meso već dvadeset godina. Moj... (zastane)... moj orga... (zastane opet)... moj organizam to ne može prihvatiti. Inače, hvala što si mi rekla da pričam super hrvatski, ali još dan-danas brkam ORGAZAM i ORGANIZAM. I brkam PUPAK i PIMPEK. Kad skužim da sam pogriješila, jebote koji bed... Kad sam jednom, za vrijeme intimnih stvari, kad moraš komentirat nešto, rekla: “Uuu, stvarno ti je pupak veliki.” Ili: “Imaš debeli pupak.” A stvarno su slične te riječi. Imala sam bedastog dečka, bio je štreberčić i nakon seksa me pita: “Jesi ti svršila?”

“Jesam”, kažem. “Kaj nisi vidio kako sam imala dobar organizam?”

Sad odem ja piškit. Ronda mi po glavi: Koja slatka Japanka!!! Koja luda Japanka!!! Vratim se s dva whiskeyja. Vinko sjedi za stolom.

– E, kad smo Vinko i ja išli prvi put u Japan – nastavlja Kazuko – jer on se tek u Japanu počeo kolebati, tad smo bili samo prijatelji. I kažem ja svojim: “Vinko je gej. Nema frke da spavamo u istoj sobi. Neće biti ništa što može imati posljedicu.” I oni kažu: “Ok, ako je gej...” A baka, kad je to čula, ona ima sedamdeset i nešto, ode u sobu i skloni sve stvari koje je za njega, našeg gosta, pripremila. Vratu se s novim stvarima, sve roza: roza posteljina, roza ručnici, roza popluni... Dotad mu se obraćala s KUN, kun je inače za dečke, umanjena, kao gospodin, samo mi imamo više varijanti... i otad mu se obraćala s CHAN, chan je za djevojčice.

– Ma, Japan je kao druga planeta – kaže Vinko. – Svaki dan neko novo čudo. Frendica od Kazuko je imala dečka koji je imao frenda koji je imao bār... Mi smo došli u taj bar i ta frendica je rekla frendu od dečka da sam ja gej. Nakon što smo se svi napili taj frend od dečka od frendice od Kazuko stao je ispred mene i skinuo gaće. Zamislis! Mislim, ipak sam se iznenadio. Onda, Kazuko je rastumačila da to nije običan bar, da to i nisu konobari nego zabavljači, pa onda oni svašta rade da udovolje gostima. Kad dođu cure, govore im: Jao, kako si lijepa... I tako... Nije to bio uobičajeni protokol da skidaju gaće.

– Ne, to je bila samo njegova super ideja... i zato je pokazao svoj...

– zastane Kazuko i oprezno kaže: ... pimpek.

– A što je bilo s onom wc-školjkom? – pitam Vinka.

I Vinko mi ispriča:

– Dodemo u restoran, Kazuko, njezini roditelji i ja, meni se kaki i odem na wc... Sjednem na tu njihovu super-tehnološki-nabrijanu školjku, pored nje konzola s komandama, ništa ne razumijem... Pokakim se i stisnem neki gumb da mi školjka opere guzu. Sva sreća pogodim, i ona pere. Valjda to sranje kad je već tako nabrijano ima senzore – kad se dignem, prestat će prat. Ali to krenulo prštat na sve strane. Pola sata sam brisao kabinu i sušio veš. Užas! Užas! Užas! Bez prestanka sam urlao po wc-u: “Mama ti ima veliki pupak, mama ti ima veliki pupak, mama ti ima veliki pupak...”

Vrištim u školjku: “Mama ti ima veliki pupak, mama ti ima veliki pupak, mama ti ima veliki pupak...”

Ali da bi me bolje razumjela, kažem i na japanskom. Za svaki slučaj.

– Omaeno kaačan debesol!

お前の母ちゃん出べそ!

www.myspace.com/wcinflames